तस्या अनुदिनं गर्भः शुक्लपक्ष इवोडुपः ।
ववृधे शूरसेनेशतेजसा शनकैर्नृप ॥ ३१ ॥
अथ काल उपावृत्ते कुमारः समजायत ।
जनयन् शूरसेनानां शृण्वतां परमां मुदं ॥ ३२ ॥
हृष्टो राजा कुमारस्य स्नातः शुचिरलंकृतः ।
वाचयित्वाशिषो विप्रैः कारयामास जातकं ॥ ३३ ॥
तेभ्यो हिरण्यं रजतं वासांस्याभरणानि च ।
ग्रामान् हयान् गजान् प्रादाद्धेनूनामर्बुदानि षट् ॥ ३४ ॥
ववर्ष कामानन्येषां पर्जन्य इव देहिनां ।
धन्यं यशस्यमायुष्यं कुमारस्य महामनाः ॥ ३५ ॥
कृच्छ्रलब्धे ऽथ राजर्षेस्तनये ऽनुदिनं पितुः ।
यथा निःस्वस्य कृच्छ्राप्ते धने स्नेहो ऽन्ववर्धत ॥ ३६ ॥
मातुस्त्वतितरां पुत्रे स्नेहो मोहसमुद्भवः ।
कृतच्युतेः सपत्नीनां प्रजाकामड्वरो ऽभवत् ॥ ३७ ॥
चित्रकेतोरतिप्रीतिर्यथा दारे प्रजावति ।
न तथान्येषु संजज्ञे बालं लालयतो ऽन्वहं ॥ ३८ ॥
ताः पर्यतप्यन्नात्मानं गर्हयन्त्यो ऽभ्यसूयया ।
आनपत्येन दुःखेन राज्ञो ऽनादरणेन च ॥ ३९ ॥
धिगप्रजां स्त्रियं पापां पत्युश्चागृहसंमतां ।
सुप्रजाभिः सपत्नीभिर्दासीमिव तिरस्कृतां ॥ ४० ॥
दासीनां को नु संतापः स्वामिनः परिचर्यया ।
अभीक्ष्णं लब्धमानानां दास्या दासीव दुर्भगाः ॥ ४१ ॥